

забравило. Трънясало хорището и пѣсенъта му се изгубила.

Тѣй било подъ редъ години, до като растналъ Велко Първака, синъ на прочутъ хайдутинъ, срещу черкезки золуми.

Ала тази година Велко билъ момъкъ порасълъ. Чулъ билъ за хорото, що става на Възкресение — и дума разбралъ съ акрани: каквото да стане, безъ хоро да се не мине!

. . . Свѣтълъ день, топълъ Великдень. Засмѣлъ се ведъръ Балканътъ. Небето, да не му се наситишъ. День за хоро и радостъ.

Не стърпява сърдце юнашко. Велко Първака излиза на хорището, плѣсва ржце и хоро повежда.

— Да пукне върли душманинъ! — мислятъ младитѣ.

На старитѣ заплакали сърдцата отъ радостъ. Забравили за мигъ уплаха. Че знаятъ каква напасть ги очаква.

Нѣкои, въ чиито гърди е наддѣлялъ куража, едва прошепватъ; — нека! Да види кучето, че и ние можемъ!

Други, по-страхливи, се задъхватъ отъ мъжа.

Но луди-млади еня не знаятъ: — Небивало хоро се извива. . .

Току заобиколило хорото — ей, че властникътъ самси довтасва. Погледи му грѣмотевица, лицето — змия усойка. Нозетѣ му отъ гнѣвъ треператъ. Извадилъ сабя френгия, предъ Велка пѣкленъ застава, да сломи воля юнашка. Съ очи си да го изпие и душата Велкова да вземе.

— Сборъ ни е днесъ! — отвръща Велко безъ да спре хорото. И като смръщя вежди, добавя: какво сж младини безъ хоро!